

[Arbejdsministeren]

handling, om forhøjelse af minimumsgrænsen fra 1.000 til 5.000 medlemmer, at jeg har mest respekt for det betænkingsbidrag, der er afleveret fra det konservative folkepartis side, fordi det, synes jeg, er et prisværdigt ærligt betænkingsbidrag. Det konservative folkeparti siger nemlig i betænkningen:

»Mindretallet« – altså det konservative folkeparti – »har tidligere påpeget, at én stor alle omfattende arbejdsløshedskasse kunne skabe bedre betingelser for bevægeligheden på arbejdsmarkedet, men regeringen har ikke interesseret sig for en sådan reform.«

Det er et fuldstændig korrekt referat af regeringens holdning. Regeringen har ikke haft interesse for en sådan reform. Men jeg tror, det vil vække en vis opmærksomhed i de mange små kasser, som det konservative folkeparti med stor dygtighed, for slet ikke at tale om ihærdighed, har dyrket i forbindelse med behandlingen af dette forslag, at høre, at når man støtter dem i bevarelsen af deres fagligt afgrænsede kasse i tilslutning til deres egen faglige organisation, så er det i virkeligheden med det langsigtede mål ikke blot at nedlægge de små arbejdsløshedskasser, men samtlige arbejdsløshedskasser og overgå til én stor statskasse.

Der er nogle, der måske ikke kan finde nogen logisk sammenhæng i disse synspunkter fra de konservatives side. Jeg kan finde en logisk sammenhæng i det og vil da gerne af hensyn til partiets renommé bidrage med oplysning om den logiske sammenhæng, jeg ser i det. Jeg tror, det konservative folkepartis tankegang er den, at jo mere uoverskuelig, jo mere vanskelig og uigennemtrængelig og forældet vores arbejdsløshedskassestruktur er, jo mere åbenbart må det være for enhver, at det system ikke kan overleve i længden, og derfor må man overgå til én stor statslig kasse med det resultat, at de faglige organisationer mister deres arbejdsløshedskasser. Jeg tror, der er god logik, god politisk strategi i denne tankegang, men det bør vel også føre til, at andre partier og andre synspunkter, som mere, skal vi sige oprigtigt er interesseret i de små kassers interesser, måske vogter sig for falske allierede i denne agitation.

Må jeg til hr. Melchior kvittere for ordene om et godt samarbejde i forbindelse med udarbejdelsen af det forlig, der ligger til grund for betænkningsafgivelsen fra et flertal her i dag. Jeg kan også til hr. Bolvig sige, at

det er regeringens og regeringspartierne opfattelse, at der har været et meget, meget positivt samarbejde, og jeg kan sige, at de synspunkter, centrum-demokraterne og det radikale venstre har præget arbejdet med, har betydet forbedringer i forslaget. Vi er ikke af den slags, der ikke vil anerkende, når der sker forbedringer i et forslag. Jeg mener, de fælles anstrengelser har givet et godt resultat.

Hr. Melchior stiller mig et konkret spørgsmål, der er meget vanskeligt at besvare, nemlig spørgsmålet om, hvad der vil ske med de sager, der i øjeblikket findes i systemet vedrørende den 130 dages regel, der i dag er gældende, men som lovforslaget her jo lægger op til skal afskaffes. Jeg kan kun sige, selv om hr. Melchior formentlig vil finde det et utilfredsstillende svar, at det er princippet i arbejdsløshedslovgivningen, at ministeren ikke blander sig i konkrete sager, men at det er op til kasserne, arbejdsdirektoratet og i sidste instans ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen at træffe afgørelse i konkrete sager. Jeg tror, det ville være farligt, hvis regeringen i sådanne spørgsmål blev etableret som en dømmende instans. Derfor tror jeg – selv om der kan være noget tiltalende i hr. Melchiors tankegang – at det ville være uforståeligt og forkert for mit vedkommende i denne sammenhæng her at gå ind på en slags amnestiordning, som jeg forstod hr. Melchior efterlyste.

Hr. Ole Henriksen kom med en række kritiske bemærkninger om forslaget. Jeg takker dog hr. Ole Henriksen for, at det var en noget mere afdæmpet kritik, en kritik, der noget mere hvilede på indsende i de praktiske forhold i arbejdsløshedskasserne end den, hr. Ole Henriksens partifælle fru Lilli Gyldenkilde, som desværre har forladt salen på nuværende tidspunkt, afleverede. Jeg må indrømme hr. Ole Henriksen, at et af problemerne i lovgivningen er, at det kan være svært for tillidsmændene at følge med i ændringerne. Jeg vil indrømme hr. Ole Henriksen, at vi har et behov for at tage hensyn til arbejdsløshedskasserne i denne forbindelse, og jeg vil indrømme hr. Ole Henriksen, at dette er et væsentligt synspunkt. På den anden side må jeg sige, at hvis vi ikke i en tid med alvorlig og omfattende arbejdsløshed med store udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse til stadighed var indstillet på at gennemføre nødvendige justeringer, herunder også en række